

ning til Prøvelse ved højere Ret, er at foranledige den indanket for højere Ret, eventuelt for Højesteret, selv om Sagens Parter ikke begære det, eller at undersøge, om der kunde være Anledning for ham til at kræve, at den Erstatning, som er bleven tilkendt en Person, der har været arresteret, skal udredes af den paagældende Dommer selv. Der har i min Tid været et saadant Tilfælde, hvor det af mig blev forlangt, at Erstatningen skulde udredes af den paagældende Dommer selv, og det skete. Denne Omstændighed, mener jeg, vil være tilstrækkelig for det ærede Medlem til at forvisse ham om, at disse Sager ikke ere gaaet ubemærkede hen, men at der virkelig bliver holdt Øje med dem og bliver skredet ind, naar der er nogen Grund dertil; men naar der ikke er nogen Grund dertil, bør man selvfølgelig heller ikke skride ind.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) fremdrog de to Gange, han havde Ordet, en hel Række Spørgsmaal, som vedrøre Justitsministeriet. Det ærede Medlem begyndte med at anke over, at Lønningerne ved Sindsygeanstalterne for det underordnede Personale ikke vare høje nok, og at navnlig Lønningerne ved Sindsygeanstalten i Aarhus, selv saaledes som de nu ere foreslaaet forhøjede, ikke ville blive høje nok. Det ærede Medlem mente, at man ved Fastsættelsen af slige Lønninger ikke burde tage Hensyn til de Lønninger, der ere almindelig gældende i den paagældende Egn hos private for tjenende i lignende Stillinger, og det ærede Medlem mente endvidere, at Mænd og Kvinder bør lønnes lige. Disse Betragtninger kan jeg ikke dele med det ærede Medlem. Jeg mener, at Staten skal være en god Arbejdsgiver og lønne sine Funktionærer godt, men jeg mener rigtignok paa den anden Side, at der er al Grund for Staten til at tage Hensyn til, hvad der paa de paagældende Egne betales tjenende i samme Stillinger og med en lignende Fordannelse. Det er rigtigt, at de underordnede Funktionærer ved Sindsygeanstalterne have en lang Arbejdstid, det er rigtigt, at der af dem kræves Paapasselighed og Taalmodighed og Omhu for de syge. Men paa den anden Side kan man ingenlunde sige, at det er noget særligt anstrengende Arbejde, de have; tværtimod, deres Arbejde er gennemgaaende et let Arbejde. Og hvad det angaar, at Mænd og Kvinder bør stilles lige, saa er det en Betragtning, som jeg rigtignok

ikke tror, at det ærede Medlem vil være i Stand til at trænge ret langt frem med.

Men der er jo en Række Spørgsmaal, som det ærede Medlem har behandlet langt udførligere end dette Spørgsmaal, og som jeg tør antage ligger ham endnu mere paa Sinde. Det ærede Medlem besværede sig saaledes over, at der paa en Gaard ved Navn „Østergaard“, havde været nogle Karle, som havde mishandlet en Tjenestedreng, fordi han ikke vilde hente Brændevin til dem, og de vare oven i Købet fulde i Forvejen. Tjenestedrengens Fader klagede til Herredsfogeden, men Herredsfogeden afviste Klagen, skønt der var Lægeattest for, at Drengen er bleven i høj Grad mishandlet. Jeg kender ikke dette Tilfælde, det har ikke foreligget for mig. Det er jo vel meget forlangt, at jeg skal kunne holde Øje med, om Karlene rundt om paa Landets Herregaarde behandle Tjenestedrengene paa tilbørlig Maade eller ikke. Men jeg tvivler i høj Grad paa, at Sagen kan hænge saaledes sammen, som det ærede Medlem har anført, thi hvis den hænger saaledes sammen, hvorfor har saa det ærede Medlem, da denne Sag kom til hans Kundskab, og han erfarede, at Herredsfogden ikke vilde have med Sagen at gøre, ikke henvist Drengens Fader til at sende sin Klage ind til Justitsministeriet. Under Finanslovens Behandling i Fjor gjorde jeg netop det ærede Medlem opmærksom paa, at det var Vejen, man skulde gaa, naar man mente at have Lovovertrædelser at klage over, og Øvrigheden ikke vilde tage sig af dem, og det ærede Medlem fulgte jo min Anvisning, og paa Grundlag af det ærede Medlems Virksomhed blev der indledet en Undersøgelse om det Forhold, som den Gang var paa Tale. Det forekommer mig, at det ærede Medlem deraf kunde have taget Anledning til, naar han hørte om et saadant Forhold, at henvise Drengens Fader til at besvære sig til Justitsministeriet. Men naar det ærede Medlem ikke har gjort dette, antager jeg, det er, fordi der maa være en eller anden lille Hage ved denne Sag, og at den ikke forholder sig fuldstændig saaledes, som det ærede Medlem har fremstillet den.

Det ærede Medlem klager endvidere over, at paa Herregaarden „Brolykke“ paa Fyn ere Tjenestefolkene bleven trakterede med raadent Kød. De klagede til Herredsfogeden, men han har afvist Sagen, og det ærede Medlem og det Blad, han har med at gøre, ere blevene dømt, uagtet de have paavist det rette Forhold. Hvis det